

Стојче Пасков

АМАНЕТИ ОД

1913-2013

РАЗОЧАРАНО ДРВО

ЛУБ "БЛАГОЈ ЈАНКОВ-МУЧЕТО" СТРУМИЦА

С 821.163.3-1

ПАСКОВ СТОЈЧЕ

Аманети од разочарано

100063953

COBISS ®

„И векови да поминат
потомците ќе останат
Македонија ни цела
мораат да обединат.“

По повод стогодишнината
од распарчувањето на нашата
татковина - Македонија,
сакам да ги потсетам
душманите дека:
-Ниту сме им опростиле,
ниту сме ја заборавиле
неправдата што им ја
нанесоа на нашите предци,
на нас и на нашите поколенија,
со еден збор отсекогаш и
засекогаш Македонци.

Стојче Пасков

**АМАНЕТИ ОД
РАЗОЧАРАНО ДРВО**

Струмица, 2013

СТОЈЧЕ ПАСКОВ

Аманети од разочарано дрво

Издавач:

ЛУБ„Благој Јанков Мучето“ - Струмица

Лектор:

м-р Наташа Василевска - Трајчевска

Рецензент:

м-р Ана Витанова Рингачева

Печати

Графосервис - Струмица

Тираж:

500

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека “Св. Климент Охридски”, Скопје

821.163.3-1

ПАСКОВ, Стојче

Аманети од разочарано дрво / Стојче Пасков. - Струмица : ЛУ
Библиотека “Благој Јанков Мучето”, 2013. - 66 стр. ; 21 см

Стихови од корен откорнати : (кон стихозбирката “Аманети од
разочарано дрво” од Стојче Пасков) / Ана Витанова Рингачева: стр. 5-8

ISBN 978-9989-177-20-0

COBISS.MK-ID 93890314

ВОВЕД

Познавајќи ја историјата и поучени од тешките маки на нашите предци Македонци, ние како нивни постојници не смееме да дозволиме во овие тешки моменти никој одговор, па и одвнатре, да ја крие нашата жордост и да ни кажува кои сме, што сме и колку вредиме, бидејќи подобри од нас во секоја смисла на зборот немало, нема и ќе нема. За тоа зборува фактот дека во минатото и денес на просветителскиот на етничка Македонија сè што вреди, некоја сатанска сила веднаш се стреми да го уништи. Верувам дека таа сила сèште нас Македонците не прави поиздржливи и поснаодливи и затоа верувам дека заеднички ќе ги пребродиме и овие тешки моменти. Нам ни преостанува со сèште сили да продолжиме по патот кој одамна нашите дедовци и прадедовци ни го зацврстиле, а тој пат е обединување на сèште Македонци во рамките на границите на етничка Македонија.

За жал тој пат за Македонецот никогаш не бил широк и крајок асфалт, најоштив тоа е реален, тесен, тврнлив и долг пат по кој сèште ние сложено и од Бога благословени, мораме да го изодиме.

Никогаш не смееме да илукаме по соистовената мајка која со векови е илџкосувана и ограбувана и сега наеднаш да викаме „Со што ни помогнала таа, па ние да се бориме за неа?“, најоштив треба да се запрашаме обратно „Што створивме ние за нејзиното добро или ако уште не сме створиле, да размислиме во иднина со што да придонесеме за нејзино подобро?“.

Со такви негативни мисли, верувајќи, само ќе им помогнеме на душманиите околу нас што поскоро и материјално и духовно да не докрајчат и да ни го избришат својото и библиско име кое од Бога ни е дадено и ние сме тие кои мораме херојски да го сочуваме и предадеме на идните наши генерации.

Секој висџински Македонец, во рамките на своите можности, должен е да придонесе за остварување на сојузвената држава каде и да е и во кое било време. За жал, денес во нашата земја живеат секакви, од кои еден голем дел не ги почитуваат ниту македонскиот народ, ниту неговата историја, ниту македонскиот јазик, ниту македонските верски храмови.

Поради моето разочарување од сите досегашни неправдини кои му се случувале, ја и денес му се случуваат на македонскиот народ, решив да се обидам преку стихот да го изразам својот револт ја и револтиот на сите оние кои, читајќи ја книгата, ќе се препознаат во неа. Пред тоа, во знак на благодарност кон некои личности кои придонеле многу за нашиот град, му помагаа и му помагаат на нашиот народ, а воедно придонеле за афирмација на нашата земја, сакам од срце да им подарам по една песна, а сите ќе ги препознаат во онаа мошнота читање на стихозбирката.

Стихови од корен ојкорнаџи

**(Кон стихозбирката “Аманети од разочарано дрво”
од Стојче Пасков)**

Стихозбирката “Аманети од разочарано дрво” е првото книжевно остварување на авторот Стојче Пасков, стихови кои се надоврзуваат на бисерите на бесценетиот ѓердан на вратот на македонската книжевна историја. Прво книжевно дело кое нема намера да се натпреварува со големите поетски имиња на нашиве простори, стихови кои не се создадени со цел да се натпејуваат со сличните на нив. Нејзиниот автор не нарекувајќи се себеси поет, се отелотворил во дрво со длабоки корени, некогаш вишно, гордо исправено со поглед кон небото, а денес гнило, разнишано и разочарано. Давајќи му душа на дрвото, авторот ќе проговори гласно гаејќи надеж во младите ластери кои не му даваат да се исуши и да падне, бидејќи знае дека таа македонска творевина има длабоки корени кои и кога е најголема суша, ќе најдат капка животворна вода.

*“...Осџана желбаџа од дноџо на моџџе корења, да џо џренесам сеџо она шџо ми осџана, во овие џрекарсни моџ
џранчиња како би можел еден ден да џи видам високо, високо
разџранетџи во свеџлинаџа, не џомислувајќи никоџаш да
џоџледнаџи надолу во мракоџи во кој јас осџанав.”*

Разочарано дрво

Оваа мисла како мemento стои на стихозбирката навестувајќи ја тематската основа на истата. Целта на авторот е да го симне бремето од своите плеќи, тежок аманет оставен од неговите дедовци и прадедовци кои можеби не го доживеале слободното утро, но не престанале да сонуваат за него. Тој стогодишен сон го оставиле како

аманет на нивните потомци кои сè уште не можат да се ослободат од јаремот на неправдата, но затоа поезијата им го отстапува почесното место да остават трага во нашата книжевна историја. Во дослук со традицијата, учејќи од македонската народна песна, авторот ненаситно, жедно пие од изворот на нашето, македонско битисување. Црпејќи мотиви од фолклорот, употребувајќи стилски фигури како анафора, реторско прашање, алегорија, авторот всушност ни предочува од каде учел и дека пребогатиот македонски фолклор е најдобриот и највреден учител:

*“Горо ле, ѓоро зелена
ѓоро ле, црна ѓаѓовна...”*

.....

*“...Зајеј им ѓесна ѓаѓовна,
зајеј им ѓесна жаловна...”*

Аманеј

Растен и воспитуван во духот на македонштината, насладен од единствениот, совршен вкус на македонскиот ритам чиј оддек се слуша во овие стихови, авторот не можел, а да не докосне длабоко во коренот на нашата опстојба. Докоснува длабоко, до најмалите жили на коренот, длабоко до болка проклето не плашејќи се дека ќе биде анатемисан поради таа негова слобода во барањето на вистината. Стојче Пасков преку своето лирско јас крикнува силно до небеси, неговиот стих оддекнува и како ехо се враќа повторно, носејќи порака до напатениот Македонец.

Пасков неминовно се наметнува како автентичен творец на пораки со длабока суштина, пораки напишани толку едноставно, ослободени од стегите на строгата форма на поезијата, кажани толку едноставно, небаре лектира која мора да се знае. Читајќи го Стојче Пасков ве обзема чувство на гордост дека припаѓате некому, чувство дека си свој на своето и дека има едно парче земја кое е само твое, мало парченце кое останало од некогашното цело, тектонски

расад кој само физички ја раслоил татковината, но духовно таа сè уште живее цела.

Во оваа стихозбирка авторот отстапува место за стихови кои им ги посветува на личности кои во неговата перцепија добиле почесно место и заслужиле да бидат опеани, тие и делата што ги оставиле зад себе. Како ретко на кое друго место, оваа стихозбирка ќе ве почести со стихови посветени на заслужни струмичани, Горан Пандев, Гоце Арнаудов, Зоран Заев, баба Шинка, доктор Цано и многу други. Авторот чувствува должна почит кон нив, потреба да бидат опеани нивните дела, а историјата ќе пресуди дали бил во право или не. Црно-белата техника на сликање се препознава во стиховите од оваа стихозбирка. Авторот е доволно доблесен за да го пофали доброто, но и храбар за да го исмее лицемерното, нехуманото и нечовечното. Алегоријата во песната *Млеко македонско* е премногу силна за да допре до “нашите молзачи” кои зад себе оставија само насолзени очи. Пасков зборувајќи преку лирскиот субјект не ги амнестира ниту гревовите и нечовечните постапки на современите крвопијци кои, во неговиот мисловен свет иронично ги антемисува. Во духот на рациновата поезија лирското јас во оваа стихозбирка ќе проговори и за маките на струмичките земјоделци, за аргатите, за печалбарите...

*“...Може ќе се сејаш војводи одлежани
за маки земјоделски, раце йрорежани...”*

Струмички земјоделци

Строго ангажираните стихови со умерена доза на локалпатриотизам ќе го натераат читателот да размисли за тоа дека човекот е смртен, животот многу краток и минлив, но она што останува позади сите нас се нашите дела, само тие се бесмртни. Лирското јас на поетот истура грст стихови за неизмерната љубов и почит кон братот, кон домот, љубовта, проклетството и судбината. Ламент за едно минато време, тага по една златна генерација од која останале спомените:

*"...Каде сѐ се сега луди млади љодини
заедно со вас нескриени сѐмени
каде сѐ сега весели љесни наши
љољекоа солзи ко винољо в чаши..."*

Злаљна љенераљија моја

"Аманељи од разочарано дрво" е неконвенционална стихозбирка, нељзината форма не соодветствува со она што се нарекува правило во пишувањето поезија. Авторот чувствувајќи потреба да ја заокружи целината, а да не остане недоискажан и недокрај разбран, на последните страни од книгата распостила платно навезено со мудрост насловено како **"Бисери за љаљковинаља"**. Кратки мудри мисли препишани од книгата на животот, кажани во име на огромната безусловна љубов кон татковината, нашата заедничка мајка. Мисли кои го оставаат читателот во недоумица, сѐ уште неосвестен од бранот стихови кој го заплиснуваше, веќе исправен пред нов предизвик кој растреперува, укажува, но и опоменува со прст покажувајќи кон секој Македонец, да не заборави колку е свет неговиот долг кон татковината.

*"Не знам дали живољољ е љосилен од смрљља, но
сиљуирен сум дека љубовља кон љаљковинаља е љосилна од
двеље."*

Доминантната поетика на просторот алудира на фактот, да се љуби татковината, домот, своината, тоа е смислата на еден човечки живот, па макар колку краток тој би бил. Токму таа своја филозофија на опстојувањето авторот Стојче Пасков ја пренесува како порака, исконски силна, неуништлива, чисто македонска.

м-р Ана Виљанова Ринљачева

ПОСВЕТА

Стихозбирката ја посветувам на мојот единствен брат Злајко, кој во текој на целиот досегашен период од живојот ме поддржуваше и со неговите златни зборови ме бодреше да истраеме во сите тешки моменти, за на крај да докажеме дека сме вистински Македонци. Како аманет стихозбирката ја оставам на моите деца, внуци и поколенија, да продолжат да чекорат по нашите стапки.

РАЗОЧАРАНО ДРВО

Понекогаш се прашувам...?

-Дали сум јас единствено то разочарано дрво покрај сите овие израснати дрвја околу мене? Помислувам дека во мене влегла некоја црна магија ја сака од корен да ме исуши. Не можам дури ни да си ги повраќам мислите, кога некогаш бев едно од најнапредните дрвја во убавата природа. А, кога се работи за природата, можеби и таа придонела за моето разочарување. Засага осиганата надеж ушите моите гранчиња кои и покрај мојата гнилоста, го ситегаат моето развијано стембло, ја не му даваат да падне. Осиганата желбата од дното на моите корења, да го пренесам сејко она што ми осиганата, во овие прекрасни мои гранчиња како би можел еден ден да ги видам високо, високо разгранети во свеќината, не помислувајќи некогаш да погледнат надолу во мракот во кој јас осиганав.

Од авторот

АМАНЕТ

Горо ле, горо зелена,
горо ле, црна таговна,
уште те гледам црвена
од крвта врела јуначка.

На храбри наши војводи,
мајка силна што ги роди,
на славни наши дедовци,
на јунаци Македонци.

Кога си крвта лееја
и души свои даваа,
аманет тебе за на век
јуначки ти оставија:

- Горо ле, бујна висока,
секогаш в идни времиња
кога ќе видиш јунаци
јунаци наши потомци..

Со бистрите ти потоци,
на чедата Македонци
запеј им песна таговна,
запеј им песна жаловна.

Како се ние боревме
за неа бој си водевме,
за мајка ни поробена
никогаш заборавена.

Нека си помнат аманет,
нека си мајка чуваат,
мајка наша поробена
една е Македонија.

БЕЛОМОРСКА ПОРАКА

(Песна за Александар Македонски)

Ме огреа утрово
сончевиот мил блесок,
од зраците ми светнал
беломорскиот песок.

Ме гали по лицето
волшебен морски ветер,
а брановите морски
до мене се на метар.

Го испратив погледот
кон Белото ни море
што везден го долива
сестра Вардар од горе.

Се сетив од одамна
со галии пловеле,
дедовци Македонци
подвизи си ловеле.

Од море ни Егејско
испловил Александар,
да рашири култура
македонскиот ни цар.

И тогаш се прочуло,
ко од славеј птица в лет,
за херојски подвизи
низ целиот буден свет.

На чеда македонски
историја им вратил,
в Индија кога стигнал
порака им испратил:

-Во денот ни денешен
синовите да знаат
Македонија в срце
мора да ја чуваат.

БИСЕРИ МАКЕДОНСКИ

Пратени од Бога тогаш
во гратчето наше светско,
заштитено засекогаш
под капата на УНЕСКО.

Ни ги даде Господ знајте
охридските два бисери
Климент и Наум Охридски,
за потомци в идни ери.

Не случајно Бог изградил
триста шеесет и петте
храмови свои тој тука,
народи да се сетите.

Словенската ни писменост
во гени запечатија,
а на нас Македонците
аманетот ни пратија:

-Пишувајте чеда наши
на писмо наше словенско,
бисерче да биде тоа
засекогаш македонско.

Имате право Словени
секаде до крај на светот,
славете бисери наши
знајте тие ви се цветот.

Обврската македонска
засекогаш останува,
да ги чуваме, славиме
бисерите македонски.

ОБЛАК

Се стемни в Македонија
од облак голем, темен, црн.
Кај се крие сонце наше
да пробуши облак ко трн.

Изгреј, изгреј сонце мило,
зар в облак си се сокрило.
Пушти зраци врз облак клет,
те молам понижи го сет.

Над мајка наша облаци
со векови црнееле,
но зраците твои мили
во срцето ја грееле.

Се насмеало сонцето,
го прогонило облакот
па се смее и си вели:
-Ќе те греам вечно тебе
најмила Македонијо.

ГРАДЕ МОЈ

Вековно гнездо граделе
дедовци и прадедовци,
Свезден град ни изградиле
под Царевите замоци.

Одамна ни осветиле
македонските конаци,
светите наши јунаци
Петнаесет маченици.

Се сокрил град под планини
Огражден и Беласица,
го чува зад грб секогаш
планината Еленица.

Секаде до нас блескаат
природните убавини,
а поле плодно богато
со златни ниви, градини.

Струмичките зрели „френки“,
ајвар и слатките „чушки“,
во Европа па и светот
ги боцкаат со вилушки.

Кој и кога да ве праща
за струмичките ни свезди,
откога ќе ги дознае
сака под нив да се вгнезди.

Карневалот ни струмички
луѓе наши маскирани,
со зурли, гајди, тапани,
под маските разиграни.

Девојките струмичанки
највисоки лични стројни,
а ергените струмички
за сите нив се достојни.

Убавините по светот
насекаде ги имало,
но знајте нема помило
од гратчето наше мило.

СТРУМИЧКОТО ЗАЈЧЕ СО ГОЛЕМИ ДЕЛА

(песна за Зоран Заев)

Имавме еднаш вистински
зајаче храбро, бунтовно,
во градот под Беласица,
гратче со име Струмица.

Зајче си беше викано,
но од Бога повикано
да возвиши град црковен,
на Светите маченици.

Од светските дипломати
секаде почитувано
за европските подвизи
со почит пречекувано.

Од многумина беше прогонувано,
за херојските дела обвинувано.
Мисија си божја, вечна тоа стори,
нашиот народ постојано да збори.

Градот ни древен тоа ни разубави,
изгради паркови, улици убави.
Зајачиња такви секаде да има
никаде и никогаш ќе нема зима.

МАКЕДОНСКА ФУДБАЛСКА СВЕЗДА

(песна за Горан Пандев)

Во уличка ни тесна,
од фамилија чесна,
со топката на нога
свездата наша блесна.

Уште од дете мало
топка си тој шутира,
во душа благородна
никогаш тој нема мир.

Ни порасна во свезда
блескава и сакана,
в срца наши секогаш
со љубов пречекана.

Со топката тој знае
чуда да ни направи,
на светски стадиони
фудбалски финти прави.

Трепериме кога Пандев дава гол,
секогаш е нашиот вечен идол.
Гоки бе, Горане, иконо светска
сега си наша легенда поетска.

ГОЛЕМИОТ БОРЕЦ СО ЗЛАТНО СРЦЕ

(песна за Златко Пасков)

Под кулата наша, во мешано ни маало,
се роди силно дете, карате што знаело.

Со мерак во срцето везден тоа вежбало,
а на натпреварите, сè од себе давало.

Со медали, дипломи, оттаму се враќало,
признанија искрени нему се праќало.

Си пораснало во личност, здрава и комплетна,
по вистинската патека, веднаш му ја летнал.

По златарски си занает, решил тој да тргне,
со ланци златни долги, вратови да загрне.

Им помагал на сите, на кого како стигне,
се тепале низ струмичко, кој да го достигне.

Име божјо Господ решил, Златко да му даде,
аманет златен нему, вечно да му зададе.

Помагај ти сега синко, на чедата наши,
секогаш да помнат добро, синовите ваши.

ПЕСНА ЗА БАБА ШИНКА

Во Муртино ни таму,
во струмичко ни село,
на креветчето мало
бабиче си седнало.

Облечена во црно,
со шамија на глава
на секој што е шинат
со раце лек му дава.

Од Бога златна дарба
баба Шинка си има,
за секој што е шинат
лек божји тој да прима.

Ни пари ни дарови
од никого не бара,
оставила на свеста
да не не разочара.

Никогаш баба Шинка
шинати не не враќа,
енергично и брзо
за работа се фаќа.

Кој со рамо шинато,
некој со нозе клинка.
од секаде на светот,
ајде кај баба Шинка.

Живеј ни живеј долго,
докторке мила наша,
за да после болката
наздравиме со чаша.

ГОЛЕМИОТ СТРУМИЧКИ ГИНЕКОЛОГ

(песна за доктор Цано)

Пред викендица мала
кај Попчево ни село,
побелен старец седи
со набрчкано чело.

Коси му побелеле
под капа мала бледа,
замислено и тажно
доктор Цано ме гледа.

Се секаваш докторе,
одамна тоа беше,
по болнички ходници
кога ти ни викаше?

За женските болести
поспособен немаше
и бремени женички
без болка пораѓаше.

Еднаш штом ја запраша
Милица од Баница
на клупата зад врата,
пред прва чекалница.

Ќе те прашам Милице
од кого си бремена?
Веднаш му одговори
од срамот обземена.

- Послушај ме докторе,
ти немој да ме лажеш,
вистината јас сакам
сега да ми ја кажеш.

Кога гасот доаѓа
после тавче гравче,
се познава зрното
кое е во стомаче?

И се смееја сите
до денот ни денешен,
легенда тој остана
во животот сегашен.

СТРУМИЧКАТА МУЗИЧКА ЛЕГЕНДА

(песна за Гоце Арнаудов)

Над чаршијата горе,
среде корзо струмичко,
се појави пејачот
в гради срце јуначко.

За Гоце Арнаудов
кај и да се чуеше
љубовта кон песната
никој не ја криеше.

А кога народ гласот
силен ќе му слушнеше
на бината трчаше,
аплаузи редеше.

Песни наши јуначки
од срце тој пееше,
со тапани и труби
кон сите се смееше.

На сите фестивали
награди си редеше
Ас, број еден секогаш
за жирито вредеше.

Прерано си замина
ти струмичка легендо,
в срце ќе те чуваме
сите ние заедно.

ГЛАСОТ АНГЕЛСКИ

(песна за Тоше Проески)

Не знам дали ќе ме слушнеш Ангелу,
исконски и божји дар ти небесен.

Тебе Господ најпрвин те донесе,
незнаен ветер потоа однесе.

Света земја наша овековечи,
песната твоја срца ни залечи.

Во срца аманет ти ни остави,
никогаш никој, не те заборави.

Бисери такви ретко се раѓаат,
а за нив солзите сами паѓаат.

Ако го слушаш Ангелу небесен
народот твој од песната занесен.

Секогаш ова мало парче земја
херојски и гордо ќе те спомнува.

ПЕСНА ЗА ЈОХАН ТАРЧУЛОВСКИ

Уште колку храбри чеда
в иднина за мајка наша
младоста ќе жртвуваат,
Јохан си мајка запраша.

До кога ние по светот
правда да докажуваме
и за неа вечно ние
в затвори излежуваме.

Врати му боже младоста,
на херојот македонски,
за осум тажни години
ни стана идол херојски.

Ни запиша тој аманет
во срцата македонски,
секогаш да си паметат
патриоти и јунаци:

-Почитувајте го браќа
највредното отсекогаш,
татковината најмила
не давајте ја никогаш.

Македонците знаеме
во животот сè се плаќа,
но правдата човекова
нему ништо не ја враќа.

БРАЌА

Има ли ѕвезди посветли збрани
од сложните браќа распеани.
Дал има тажни солзи скриени
за маките тешки прикриени.

Двајцата тие мачно растеле
мизерни маки често трпеле,
заедно в беда си живееле
и по среќа са ноќ копнееле.

Двајцата сложно си пораснале
Македонци горди израснале,
македонски си песни пееле
мајка мила, често спомнувале.

Блазе си мајко, мајчице мила
сложни браќа ти што си родила,
среќна ти биди мајчице наша
за тебе животот го даваме.

ЗЛАТНА ГЕНЕРАЦИЈО МОЈА

Паметам за осумдесет и деветта,
пред нешто повеќе од дваесет лета,
гимназија стара со широки скали
ние средношколци со тетратки мали.

Главен ни беше Ренцо, што го викаа,
на таблото секогаш прв го сликаа,
в училишни клупи заедно седевме
четворки, петки везден ние редевме.

Со часови лекции тешки учевме
слатки тајни меѓусебно си чувавме,
секогаш весели песни си пеевме,
од радост младешка сите се смеевме.

„Кецелите“ црни и фризури кратки,
а потоа мавај со шампити слатки,
носевме фармерки ликупер, карера,
за да после секој гради кариера.

Каде сте сега луѓе млади години
заедно со вас нескриени спомени,
каде сте сега весели песни наши
потекоа солзи ко виното в чаши.

И кога еднаш крајно своно засвони
секој си тогаш тажни солзи зарони,
тажни се такви мигови и разделби
другарски прегратки со искрени желби.

ПЕСНА ЗА ИГРАЧИТЕ НА СРЕКА

Слушајте ме вие, Македонци браќа,
нешто што се плаќа назад не се враќа.

Било што за пари, вие што играте,
кладилници, комар, немојте, не играјте !

Запомнете сега, збор што ќе ви кажам,
искрено и чесно, нема да ве лажам.

Комарот е завист што тешко се лечи,
а на зависникот, воздухот му пречи.

Во комарот човек живот ризикува,
а на крај должен секој го критикува.

Од комар убавини никој не видел,
браќ и семејство, здравје секој изгубил.

Куќи, покуќнини коцкарите губат,
наместо жените везден да ги љубат.

Комарот и бракот заедно не одат,
долгот и лагата никаде не водат.

ПЕСНА ЗА ЛЉБОВТА

Од срце решив сега песна да ти запеам,
но не знам дал без солзи јас ќе ти ја отпеам.
Дали е тоа љубовта грев што душа кине,
или човекот за неа никогаш не гине.

Дал е песна животот што двапати се пее,
дал за љубов искрена некој ќе ни се смее.
Дали може љубовта по ветрот да се прати
или мојта младост уште еднаш ќе се врати.

Љубовта измачува, притисок покачува,
од љубов кога гориш ништо не те лекува.
Човек знај е вљубен, кога срце силно чука,
кога оган в гради како буре барут пука.

Вистинската љубов никогаш не завршува,
дури ниту тогаш кога живот привршува.
За љубовта вреди секој силно да се бори,
а тој што љубов лаже, оган да го изгори.

ПЕСНА ЗА МАКЕДОНКА

Донке ле цвеќе убаво,
ти што си везден до мене,
ти што ми галиш лицето,
ти што ми кршиш срцето.

Колку се ѕвезди на небо,
бакнежи слатки дарови
везден ќе редам од срце,
по нежно ти бело лице.

Колку ли вода во море
толку ми љубов искрена,
чиста ми ко огледалце
са ноќ ја кријам во срце.

Ако пак згаснат ѕвездите,
макар и море пресуши,
мојата љубов голема
вечно ја чувам за тебе.

МАГИЈА ИЛИ СУДБИНА

Магија ли е црна или судбина,
сон ли е страшен или божја правда ?
Каде да погледнеш со очи ја гониш,
штом очи затвориш неа сон ја сониш.

Ако си ти мојата магија црна
што срце од градите мои оттргна,
оди сега веднаш од мене те молам
ти магијо црна, вечно ќе те колнам.

Ако пак си судбина, дар мој од горе,
или прогон вечен од копно и море,
вкотви се во мене еднаш засекогаш
за да те прифати срцето некогаш.

Не знам дал чува тоа место за тебе,
можеби тајната ја крие за себе,
како ли твоето срце ќе ме сфати,
те колнам засекогаш живот ми врати.

СРЦЕ НА ДВА ДЕЛА

Со мерак си негуваше
гулабици свои бели,
секоја од нив секогаш
на својот начин весели.

Со љубов и нега своја
во нивните женски глави
и в срца по љубов жедни,
еликсир вечен им стави.

Секоја в мисли себично
умот си таа матеше,
по гулабар свој единствен
копнееше и патеше.

Кога еднаш дојде време
едната да си одбере,
се стегна срце негово
која прва да собере.

Дал може срцето сега
на два дела да го дели,
по половина на двете
срце свое да раздели.

На крај од љубов искрена
кон своите гулабици
им подари љубов вечна,
ги нарече тој кралици.

Сви крилја срце негово
в неповрат тоа полета,
тагуваа гулабици
в наредните зими лета.

ПЕСНА ЗА МЛАДИТЕ СТРУМИЧАНИ

(на струмички дијалект)

Слушајте човеци, а и ти бе чиче
з'шо не си прошеташ по наште кафиче.

Да вииш младио нарот как ужива,
кој как си седнал, за сичко си го бива.

Сите си пијуцкат, цигаре си пушат,
до рано сабајле од димеш се гушат.

Кажи ти бе чиче, личе ли на нешто,
се да се проговоре за секој сешто.

Кој дека одил, какво ципче си возил,
народо наш за т'ва секооч се косил.

За чушки, френки, маабет не прааме,
оти утре друго нема да јааме.

Абе струмичане, не берејте гајле,
не се секирајте до утре сабајле.

А од утре нов ден со нова нафака,
од поручоко па натам, исто па т'ка.

СТРУМИЧКИ ЗЕМЈОДЕЛЦИ

Намачени наши струмички земјоделци,
вие што сте тука вечни староседелци.

Секогаш од раните утрински часови
плугови и рала меѓу житни класови.

Мотика на грбот под жешки пластеници,
а на крајот в бостан по зрели лубеници.

Дома ќе си сркате качамак и каша
со надеж да се плати маката ви ваша.

Може ќе се сетат војводи одлежани
за маки земјоделски, раце прорежани.

Копајте си со мерак, земјоделци наши,
вечно да се плодни ораниците ваши.

ПЕСНА ЗА ТУЃИНА

Што си порти затворила,
што си пенџер отворила
што си срце овенала,
тажна песна запеала?

Колнам си млади години,
колнам си црни денови,
в туѓина зошто заминав
младост без тебе поминав.

Јабана јас сум далеку,
трпам си маки големи,
са ној си мислам на тебе,
гревови носам во себе.

Не можам веќе тука сам
живот празен да живеам,
спремам си бели куфери
идам во наши краеве.

Дома си весел доаѓам
каде сонце не заоѓа,
весела се песна пее
секој од срце се смее.

Тука црното ни лепче
послатко е од погача,
сонце наше македонско
нека ме грее одблиску.

ПЕСНА ЗА НАШИ АРГАТИ

До кога по туѓите ниви,
до кога по туѓи дворови,
пасош туѓ да покажуваме
мајка наша не кажуваме.

Зарем сакаме разделени
по туѓи ниви поделени,
аргати вечно да бидеме
мајка наша да не видиме.

Дал немаме лозја небрани
и плодни ниви отревени,
што дедовци ни оставиле
сега сме ги запоставиле.

Дајте дома да си појдеме
под наше сонце собереме,
по лозја наши созреани
и по ниви непосеани.

Ако ред не нè бендисува
од очуви така поставен,
кај мајка да си се вратиме
по наше ред да поставиме.

Наши очуви ненаситни
со сила да ги истераме,
мајка ни наша расплакана
сложно ние да прегрнеме.

МАЈКА И СИНОВИ

Стојан си седи натажен
гледа си в поле широко,
а поле наше широко
ко морето ни длабоко.

Наеднаш мајка здогледа
во црвено полеана,
од крвавите си солзи
по лицето облеана.

Прашува Стојан мајка си:
-Зошто си солзи ронила,
да не си раце шинала
или си нога превила?

-Послушај сине Стојане,
солзи сум си пролеала
за браќа твои врсници
што сум ве сите раѓала.

Еден ми в Пирин израсна,
другиот в Егеј порасна,
не сакам ти да тагуваш
сакам со нив да векуваш.

Викна си Стојан провикна,
дојдете браќа, довикна,
заедно да векуваме
мајка да излекуваме.

Мајка се сrekно насмеа
Стојан си песна запеа,
синови мајка чуваше,
синовите Македонци.

СИТЕ СМЕ МАКЕДОНЦИ

Си имаме ние тука
комшии до ниви наши,
но зошто тие секогаш
сакаат да бидат паши.

Смеат ли сега јужните
историја да признаат,
кога целата вистина
во светот ја познаваат.

Ќе може ли источниот
на Пирин да си застане
и одеднаш Македонец
јунак вистински да стане.

Замислете западниот
„Зајди, зајди“ да ја пее,
дали нема северниот
иронично да се смее.

Кога некој ќе посака
името да си смениме,
тогаш „трети њутнов закон“
ние ќе му примениме.

Слушајте го, ве молиме,
народи на планетата
нашиот збор македонски
носен како штафетата.

Во Македонија знајте
скопјаните се Вардарци
со Егејци и Пиринци
сите сме си Македонци.

ПЕСНА ЗА НАШИТЕ ПАСТИРИ

Ми се налутија наеднаш
сајбии на стада вековни,
на пастири око фрлија
за постапките недостојни.

Чујте и почујте ме вие
пастири наши ненаситни,
вие стада што продавате
на ѕверовите незаситни.

Зошто дозволувате орли
маскирани, вооружени
по нашите гулабарници
слободно да ловат здружени?

Зошто дозволувате вие,
туѓи лавови распуштени,
безмилосно да ни пустошат
стада древни ненапуштени ?

Зар си немаме сега ние
соколи, здрави јуначини,
да одбранат гулаби наши
од орли црни означени.

Зар уште спие и си дреме
нашиот голем лав херојски,
да стане сега да одбрани
стада вековни историски.

А зошто пастири чекаме,
дајте соколи да пуштиме
лавот наш да си разбудиме,
од сонот да го пробудиме.

Орлите да ги истераме,
лавови туѓи истребиме,
стадото да си одбраниме,
стадото наше македонско.

МЛЕКО МАКЕДОНСКО

Се сетија наши крави
и сите други говеда,
самите се прашуваат
за сопствената си беда.

До кога ли со таков став,
обземени од силен страв
оставаме да нè молзат,
а нам очи да ни солзат.

Со закони не подбраа
кожата ни ја одраа,
млекото ни го зедоа
крвта ни ја исцедија.

Дали се наши молзачи
или се сверски водачи,
зар милост тие немаат
душите ни ги земаат.

Говеда се разритале
млекото го истуриле,
кравите се овестили
молзачи онесвестили.

На крај се договориле,
со чеда наши јунаци,
млекото да им даваат
на вистински Македонци.

МУЗИКАНТИ

Засвирале на панаѓур
неучени музиканти,
се маскирале под маски
изгладнети циркузанти.

Го засвирале Тешкото
по наши селски дворови,
свират тропат и пеат
со непознати зборови.

Народ игра па се сопка
мажи, жени, мали деца,
се смеат наши комшии
ко да игра Баба Меца.

Но кога ми засвирале
во дворот накај Стојана,
ги подбрал со ластегарка
подебела некастрена.

Си викнал тој музичари,
навистина техничари
што не го свират Тешкото
ами везат Пајдушкото.

Заиграло цело село
орото наше весело,
игра, пее и се смее
македонско знаме вее.

ЖИВОТ „ЛЕСЕН“

Што ли чудо ваму станало
па смеењето престанало,
гледам луѓето тажни одат
си мислиш целати ги водат.

Ко ветерници сал се вртат
за долгови шеми цртаат,
дали на царот да му должат
беден живот дал да продолжат.

-А бре луѓе што ви станало
дали радост ви останало ?
-Ниту радост, ни живот нема
без работа и пари снема.

По чекални сите викаат
за бугарски пасош сликаат,
срекен живот в странство бараат
долгови да вратат мораат.

Тргна Стојан долу в општина,
да одржи итен состанок.
Со денови народ расправа
за сопствениот си опстанок.

На крај за воздух одлучија
па со „де-де-ве“ заклучија
на данокции да продадат
семејствата да си прехранат.

ЈУНАЦИ МИСЛЕШЕВЦИ

Се фатило во замката
гулапчето наше бело,
долу во Македонија
кај Мислешево ни село.

Ја поставиле замката
незнајните ни водачи,
во сојуз со внатрешните
и вечни дрвоглодачи.

Развеале знамињата
јунаците Мислешевци,
братска помош побарале
од нивните соселани.

Помагајте соселани,
Македонци наши браќа,
го снеса ли гулапчето
знајте Господ не го враќа.

Победија Мислешевци,
храбрите наши јунаци,
го спасија гулапчето
од сите сверски јатаци.

Се насмеа гулапчето
кон селани Мислешевци,
најхрабрите ни јунаци
наши сложни Македонци.

**БИСЕРИ
ЗА
ТАТКОВИНАТА**

Семејна заклетва

-Во името на моите предци, дедовци и прадедовци
Македонци :

- Се колнам дека секогаш ќе работам и творам како
Македонец, за доброто на мојата земја Македонија и никако
поинаку, па макар и по цена на мојот живот.

Света Земја

Кога Господ го создаде светот, најпрво ја создаде
Македонија.

Тогаш кога ќе ја снеса Македонија ќе го снеса и
светот.

Затоа Господ рече:

-Чувајте ја Македонија.

Аманет

- Да се родиш Македонец е благослов.
- Да живееш како Македонец е искушение.
- Да гинеш за Македонија е света работа.

Поимот Македонец

Денес најлесно е од Македонец да станеш Македонче. Пред да го направиш тоа размисли дека на твоите предци - Македонци, им било многу потешко отколку што ти е тебе денес. Но тие мислејќи на тебе и на твоите поколенија, го дале сопствениот живот, но не си ја смениле верата и не се откажале од македонштината.

Разлика

Разликата помеѓу Македонецот и Македончето е следна:

-Македонецот е библија со два завета.

Македончето нема завет. Тоа е празен лист хартија изгубен во просторот и времето.

Идентитет

Идентитетот е богатство кое се негува со генерации. Такво богатство се стекнува со самото раѓање и не може никој да ти го даде, ниту одземе со сила.

-Проклети да се оние што си го продале.

Комплетно дрво

Не постојат стебла без корења, но постојат дрвја чии стебла некој со векови ги сече.

Македонецот е стебло со длабоки корења. Колку повеќе го кастриш, толку повисоко расте.

Дрво кое не си ги познава корењата не може да порасне високо.

Збир

Не постои разлика помеѓу дрво за огрев и дрво кое преку своите корења и стебло не успеало да произведе корисни плодови за општеството. Само со збир од корисни дрвја ќе може да опстане нашата гора, чие име е Република Македонија.

Кралеви Македонски

На тлото на ова парче света земја војувале империи, се менувале цареви, претседатели и политичари, но единствено македонското сонце и ние обичните смртници, засекогаш ќе останеме нејзини кралеви без соодветна замена.

Македонија на Македонците

Светот не постои за нас, ние постоиме за него.
Но, Македонија постои за нас Македонците.
Затоа мора да ја чуваме.

Вечен Живот

Едно е да живееш, а друго да постоиш.
Не е важно колку ќе постоиш, важно е додека
постоиш да придонесеш за татковината.
Само така вечно ќе живееш.

Злосторство

Да откинеш лубеница од нечиј бостан за да ја
изгасиш сопствената жед, не е грев. Но, да украдеш
милиони од сопствениот народ е најголемо злосторство кое
не е својствено за вистински Македонец, туку за изроди.

Духот македонски

Ние Македонците немаме атомски бомби со кои би се фалеле за да си го повратиме она што одсекогаш било наше. Но, во нашите срца вечно ќе остане врежана лавовската гордост, односно духот македонски.

Рак

Ако сакаме повторно да ги соединиме трите наши лава во единствен македонски чопор, мораме најпрвин да го излечиме нашиот болен лав од црноорловскиот рак, кој за жал сè повеќе се шири. Во спротивно нашата гордост нема да биде лавот, туку јагнето.

Закон

Никогаш не осмелувај се да продадеш нешто што е свето македонско, бидејќи тоа му припаѓа на македонскиот народ и на сите генерации по нас. Во спротивно секогаш ќе те проколнуваат сопствените чеда.

Најсилно

Не знам дали животот е посилен од смртта, но сигурен сум дека љубовта кон татковината е посилна од двете.

На овој свет:

-Колку и да сте незнајни, колку и да сте невидливи,
потрудете се да оставите длабока трага.
Само така ќе бидете најбогати.

За татковината

Кога веќе немаш надеж ти повеќе да живееш, тогаш
најди барем зошто ти за нешто да загинеш.
Најдобрата препорака од мене ти е татковината.

БЛАГОДАРНОСТ

*Ја изразувам мојата посебна благодарност кон сите
оние кои материјално помогнаа за издавањето на оваа
сборка и на оние кои се понудиле како спонзори
околу печатењето, а најмногу на Градоначалникот на
општина Сирумица господинот Зоран Заев,
заштотува „Зашто“, адвокат Ване Андреев и други.*

СОДРЖИНА

ВОВЕД.....	3
РЕЦЕНЗИЈА.....	5
ПОСВЕТА.....	9
РАЗОЧАРАНО ДРВО.....	11
АМАНЕТ.....	13
БЕЛОМОРСКА ПОРАКА (Песна за Александар Македонски).....	14
БИСЕРИ МАКЕДОНСКИ.....	16
ОБЛАК.....	17
ГРАДЕ МОЈ.....	18
СТРУМИЧКОТО ЗАЈЧЕ СО ГОЛЕМИ ДЕЛА (песна за Зоран Заев).....	20
МАКЕДОНСКА ФУДБАЛСКА СВЕЗДА (песна за Горан Пандев).....	21
ГОЛЕМИОТ БОРЕЦ СО ЗЛАТНО СРЦЕ (песна за Златко Пасков).....	22
ПЕСНА ЗА БАБА ШИНКА.....	23
ГОЛЕМИОТ СТРУМИЧКИ ГИНЕКОЛОГ (песна за доктор Цано).....	24
СТРУМИЧКАТА МУЗИЧКА ЛЕГЕНДА (песна за Гоце Арнаудов).....	26
ГЛАСОТ АНГЕЛСКИ (песна за Тоше Проески).....	27
ПЕСНА ЗА ЈОХАН ТАРЧУЛОВСКИ.....	28
БРАЌА.....	29
ЗЛАТНА ГЕНЕРАЦИЈО МОЈА.....	30
ПЕСНА ЗА ИГРАЧИТЕ НА СРЕЌА.....	31
ПЕСНА ЗА ЛЉУБОВТА.....	32
ПЕСНА ЗА МАКЕДОНКА.....	33
МАГИЈА ИЛИ СУДБИНА.....	34
СРЦЕ НА ДВА ДЕЛА.....	35

ПЕСНА ЗА МЛАДИТЕ СТРУМИЧАНИ

(на струмички дијалект).....	36
СТРУМИЧКИ ЗЕМЈОДЕЛЦИ.....	37
ПЕСНА ЗА ТУГИНА.....	38
ПЕСНА ЗА НАШИ АРГАТИ.....	39
МАЈКА И СИНОВИ.....	40
СИТЕ СМЕ МАКЕДОНЦИ.....	41
ПЕСНА ЗА НАШИТЕ ПАСТИРИ.....	42
МЛЕКО МАКЕДОНСКО.....	44
МУЗИКАНТИ.....	45
ЖИВОТ „ЛЕСЕН“.....	46
ЈУНАЦИ МИСЛЕШЕВЦИ.....	47

БИСЕРИ ЗА ТАТКОВИНАТА

Семејна заклетва.....	51
Света Земја.....	51
Аманет.....	52
Поимот Македонец.....	52
Разлика.....	53
Идентитет.....	53
Комплетно дрво.....	54
Збир.....	54
Кралеви Македонски.....	55
Македонија на Македонците.....	55
Вечен Живот.....	56
Злосторство.....	56
Духот македонски.....	57
Рак.....	57
Закон.....	58
Најсилно.....	58
На овој свет.....	59
За татковината.....	59

БЛАГОДАРНОСТ.....	61
-------------------	----

Стојче Пасков е роден на 06.06.1971 година во Струмица. Основно училиште завршил во ОУ „Никола Вапцаров“ во Струмица. Кај него љубовта кон уметноста се раѓа уште во раните години, кога почнал да свири на хармоника. Учувствувал во школскиот музички оркестар, каде најпрвин пеел во хорот, а потоа свирел со својата хармоника.

Средно образование завршил во гимназијата „Јане Сандански“ во Струмица и веднаш потоа заминал на отслужување на воениот рок во тогашната ЈНА во гратчето Книн во Хрватска. Како напреден војник веднаш бил назначен за десетар-чато, при што положил втора воена класа радио телеграфија, односно Морзеова азбука. По враќањето од војска веднаш се вработил во трговско приватно претпријатие каде што работел како магационер. Подоцна отворил сопствена трговска фирма и започнал со приватна работа и со тоа се занимавал скоро 20 години. Во последно време поради сè построгите закони во трговијата и големата беспарица кај народот, решил да се откаже од неа. Положил лиценца за обезбедување на имот и лица и се вработил во казино вршејќи ја функцијата обезбедување на истото. Во текот на животот љубовта кон уметноста никогаш не престанала. Секогаш свирел на хармоника во друштво за душа, сликал на платно со маслени бои, а честопати во својата тетратка забележувал некои патриотски размислувања за својата татковина. Со издавањето на стихозбирката „Аманети од разочарано дрво“ сака да се обиде да го поттикне нашиот народ да размислува како да го поврати големото духовно богатство кое се повеќе е прикриено кај нашиот македонски народ во нашата Македонија.